

mark, og at man havde udtalt Dvsset om, at den Betragtning, som havde diceret dette Forslag, maatte finde Anerkjendelse. Det troer jeg havde været den rigtige Vej. Nu at foreslaae at gaae denne Vej, skal jeg imidlertid afholde mig fra; thi jeg troer, at denne Sag ikke bør forfølges længere i Discussion under nogen Form, men at man bør gjøre, hvad jeg vil, nemlig stemme for, at Loven faaer den Form, hvorunder den blev forelagt af Regjeringen.

Finantsministeren: Jeg troer at imødekomme Thingets Anskuelse i denne Sag, ved at udtale mig saa kort som muligt. Jeg skal derfor indfrænke mig til at erklære, at det naturligviis maa være Regjeringen uden Forskjel, om man af den ene eller den anden Grund finder det iagtigt at vende tilbage til det af Regjeringen oprindelig fremsatte Forslag; men jeg skal dertil udtryffeligt sige, at jeg ikke erkjender, hvad den ædede sidste Taler fremsatte om Berettigelsen til i denne Sag at have indbragt det Forslag, som man nu ønsker at komme bort fra. Jeg har under Sagens tidligere Behandling paa Rigsdagen havt Leilighed til at yttre, at jeg om Sagens Realitet, om det Spørgsmaal i Almindelighed, hvorvidt det maatte være hensigtsmæssigt, at apanagerede Personer tillige nyde Gage, ikke vilde udtale mig bestemt, men at jeg i ethvert Tilfælde ikke kunde anerkjende det berettiget, at det inddroges i Discussion under denne Sag. Naar jeg siger berettiget, er det naturligviis ikke min Mening, at det skulde være umuligt at tage det med og at betinge Vedtagelsen af Lovforslaget af en Tilføjning som den, der er sseet; hvis Berettigelsen eller rettere Mangelen paa Berettigelsen var saaledes at forstaae, vilde jo ligesaalet Formanden i det anden Thing, som dette Things høitærede Formand, have tilladt, at dette Punkt kom under Discussion. Men, naar jeg har benægtet og fremdeles benægter Berettigelsen, da er det, fordi jeg maa fastholde fra Regjeringens Standpunkt den Anskuelse, at her er to ikke uvigtige Spørgsmaal, som man blander imellem hinanden, uagtet Regjeringen lægger megen Vægt paa, at kun det ene af disse

Spørgsmaal nu kommer til Afgjørelse, og lægger saameget mere Vægt derpaa, som der i dette Tilfælde ikke er Spørgsmaal om at formentene Udgang til en ny fremtidig Gage, men om at fremtvinge Dphøret af en af Kongen allerede tilstaaet Gage.

Madvig: Jeg har alene talt om den constitutionelle Berettigelse til at knytte en saadan Betingelse til et Forslag som det nærværende; naar man ved Berettigelse tænker paa Betimeligheden, har jeg selv yttret Tvivl i saa Henseende, og jeg vil meget gjerne indrømme, at der hertil indeholdes en Grund mere netop i den Omstændighed, som af den ærede Minister blev berørt, nemlig at man her kommer til at forhandle om en Gage, der allerede er tilstaaet vedkommende høie Prinds. Jeg talte, som sagt, om den almindelige constitutionelle Berettigelse. Jeg skal endnu tilføie et Ord med Hensyn til et Udtryk, som den ærede Minister brugte. Han sagde nemlig, at det var et Forslag, som man nu ønskede at komme bort fra. Jeg har ingen Deel havt i dette Forslag; jeg ønsker ikke at komme bort fra det; jeg skyder det ved mit Votum fra mig.

Da Ingen videre ønskede at yttre sig, gif man over til Afstemning, hvorved:

1) Endringsforslag af Bardenfleth, Lüttichau, Moltke, Nyholm og Unsgaard: At 32,000 Rbd. forandres til 30,000 Rbd., at der sættes Punktum efter „regne“, og at Resten („hvorimod Gage“) udgaaer.

vedtoges med 33 St. mod 6.

2) Lovforslaget med den vedtagne Forandring:

Kongeriget Danmarks Andeel i Apanagen for Hans Høihed Prinds Christian til Danmark bestemmes til 30,000 Rbd. aarlig, fra 1ste August 1853 af at regne.

vedtoges med 37 St. mod 1.

Sagens Overgang til 3die Behandling sattes derpaa under Afstemning og

vedtoges eenstemmigt med 36 St.